

РЕШЕНИЕ

№ 1437

гр. София, 28.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 13.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **13869** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Б. Д. Кадин с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Решение № 2153-21-342/13.11.2019 г., издадено от директора на ТП на НОИ-С. град. С оспореното решение е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане № [ЕГН]/73/27.09.2019 г., издадено от длъжностно лице по ПО в ТП на НОИ-С. град, с което е отказано отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст.

В жалбата е посочено, че оспореното решение е незаконосъобразно, издадено в противоречие с материалния и процесуалния закон. Според жалбоподателят неправилно пенсионният орган не е зачел като действителен осигурителен стаж периодът на наборната му военна служба. Молби се решението да бъде отменено, като преписката бъде върната на административния орган за ново произнасяне.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Кадин, която поддържа подадената жалба. Моли да бъде отменено оспореното решение, като преписката бъде върната на административния орган за ново произнасяне. Претендира разноски.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ-С. град в съдебно заседание се представлява от юрк. М., която оспорва подадената жалба. Моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление с вх. № 2113-21-7146/30.08.2019 г. Б. Кадин е направил искане за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал. 3 от КСО, към което е приложил изискуемите, съгласно чл. 2 от НПОС документи за преценка на правото на пенсия.

Въз основа на представените документи длъжностното лице по пенсионното осигуряване е зачело осигурителен стаж от 16 години, 10 месеца и 17 дни от трета категория труд, от които 1 година, 9 месеца и 23 дни за периода на наборна военна служба 23.09.1970-15.07.1972 г. и 7 месеца за периода на получавано обезщетение за безработица 04.03.1993-04.10.1993 г. Зачетен е действителен осигурителен стаж от 14 години, 5 месеца и 24 дни. Установено е, че към датата на подаване на заявлението Б. Кадин е имал навършени 66 години, 8 месеца и 14 дни.

След направена преценка на правото на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, длъжностното лице по пенсионното осигуряване в ТП на НОИ-С. град с Разпореждане № [ЕГН]/73/27.09.2019 г. е отказало отпускането на исканата пенсия, поради неизпълнение на законовото изискване за наличие на 15 години действителен осигурителен стаж, така както изисква разпоредбата на чл.68 ал.3 от КСО. Издаденото разпореждане е оспорено по административен ред, като по подадената жалба директорът на ТП на НОИ-С. град се е произнесъл с Решение № 2153-21-342/13.11.2019 г., с което е оставил същата без уважение.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена чрез административния орган в преклузивния 14-дневен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, от лице имащо правен интерес и срещу акт, подлежащ на оспорване по съдебен ред, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по чл. 117, ал. 2 от КСО – директорът на ТП на НОИ-С. град. Потвърденото с него разпореждане също е издадено от компетентен орган – длъжностно лице, на което е възложено ръководство по „Пенсионно осигуряване, определено със Заповед № 1015-21-247/04.12.2018г. на Директора на ТП на НОИ –С. град

Решението, както и разпореждането, отговарят на изискванията на чл. 59 от АПК. Издадени са в законоустановената писмена форма и са мотивирани. При издаването им не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Съгласно чл. 68, ал. 3 от КСО, в случай че лицата нямат право на пенсия по ал. 1 и ал. 2 до 31.12.2016 г., те придобиват това право при навършване на 65 години и 10 месеца за жените и мъжете и най-малко 15 години действителен осигурителен стаж. От 31.12.2016 г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца до достигане на 67-годишна възраст.

Към момента на подаване на заявлението за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст предпоставките за това са две, а именно: навършени 66 години и 4 месеца и не по-малко от 15 години действителен осигурителен стаж.

Между страните не е спорно, че към датата на подаване на заявлението за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст Б. Кадин е имал навършени 66 години, 8 месеца и 14 дни, т. е била е налице първата предпоставка, установена с чл.

68, ал. 3 от КСО за отпускане на исканата пенсия.

Неправилни са изводите, изложени в решението на директора на ТП на НОИ-С. град, че към датата на подаване на заявлението по отношение на жалбоподателя не е била изпълнена втората предпоставка, а именно същият не е имал 15 години действителен осигурителен стаж. Основателни са направените в жалбата възражения в тази насока.

По делото е представено и прието като доказателство без оспорване Удостоверение от държавна агенция „Архиви, дирекция „Държавен военноисторически архив“-гр. Велико Т. № 4684/06.08.2019 г., от което се установява, че Б. Кадин е бил на наборна военна служба за периода 23.09.1970-15.07.1972г. Това обстоятелство, също не е спорно по делото.

На жалбоподателя е зачетен общ осигурителен стаж от 16 години, 10 месеца и 17 дни от трета категория труд. От общия осигурителен стаж, за действителен е зачетен само 14 години, 5 месеца и 24 дни, като в него не е включен периодът 23.09.1970-15.07.1972 г., през който жалбоподателят е бил срочнослужещ на наборна военна служба.

В § 1, т. 12 от ДР на КСО е дадена легална дефиниция на понятието "действителен стаж", според която това е действително изслуженото време по трудово или служебно правоотношение, времето, през което лицето е работило по друго правоотношение и е било задължително осигурено за инвалидност, старост и смърт, както и времето, през което лицето е подлежало на задължително осигуряване за своя сметка и е внесло дължимите осигурителни вноски.

Съгласно § 9 от ПЗР на КСО времето, което се зачита за трудов стаж и за трудов стаж при пенсиониране, положен до 31 декември 1999 г. съгласно действащите дотогава разпоредби, се признава за осигурителен стаж по този кодекс.

За периода, през който жалбоподателят е отбивал наборната си военна служба, приложим е бил Законът за всеобщата военна служба в Н. Република България, според който военната служба е била задължителна и всички български граждани – мъже, са били длъжни да отбият военната си служба в състава на въоръжените или. Според действащият по същото време Правилник за прилагане на Закона за пенсиите (отм.), изслужената наборна военна служба или приравнената към нея на курсанти и школьники след навършване на пълнолетие до размера на наборната служба за съответния род войски съгласно действащото законодателство се зачита за трудов стаж от III категория (чл. 81).

Зачитането на периодът на наборна служба за осигурителен стаж при пенсиониране е възприето и в сега действащия чл. 9, ал. 7 от КСО, който изрично предвижда, че за тези периоди се внасят осигурителни вноски в размера за фонд "Пенсии" за сметка на държавния бюджет върху минималната работна заплата към датата на отпускане на пенсията. В съответствие с посочената разпоредба е и чл. 44 от НПОС, според който за осигурителен стаж от трета категория се признава времето на наборна военна служба и времето на обучение на курсанти и школьники след навършване на пълнолетие до размера на наборната служба за съответния род войски съгласно действащото законодателство, независимо кога са положени, като за този стаж се дължат осигурителни вноски от републиканския бюджет.

Административният орган е следвало да зачете на жалбоподателя времето на наборната военна служба като действителен осигурителен стаж от трета категория, което не е направено.

Видно от мотивите на издаденото решение, както и от разпореждането, с което е

отказано отпускането на исканата пенсия, цитираните по-горе разпоредби не са приложени от пенсионния орган, нито от директора на ТП на НОИ-С. град, поради което е направена неправилна преценка, че жалбоподателят няма 15 години действителен осигурителен стаж към момента на подаване на заявлението за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, с което не е изпълнена втората предпоставка за отпускане на исканата пенсия. Не е взето предвид и че макар редовната военна служба да не създава трудово правоотношение, тя е била задължителна според действащите тогава Конституция (чл. 91) и ЗВВС (чл. 1, 3 и 21), което е пречило упражняването на правото на труд от лицата и възможността за този период те да полагат труд по трудово правоотношение и съответно да придобият стаж на такова основание. Законодателят е приравнил от гледна точка на стажа за пенсиониране отношенията, възникващи по повод изпълнението на задължението за отбиване на редовната военна служба, на трудови правоотношения. Разбирането, че времето на наборната военна служба следва да бъде зачетено за действителен стаж съгласно [чл. 68, ал.3 от КСО](#) е трайно възприето и в практиката на ВАС. В този смисъл са: Решение № 6234 от 24.04.2019 г. по адм. д. № 1300/2019 г., VI отд. на ВАС; Решение № 15446 от 11.12.2018 г. по адм. д. № 6749/2018 г., VI отд. на ВАС и др.

С оглед изложеното, оспореното решение, както и потвърденото с него разпореждане са незаконосъобразни и като такива следва да бъдат отменени, като бъде върната преписката на пенсионния орган за ново произнасяне при спазване на дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора и в съответствие с разпоредбата на чл.143 ал.1 от АПК, разноски се дължат на жалбоподателя, които своевременно са заявени от неговия процесуален представител - адв. Кадин. Видно от представеното по делото пълномощно правната защита и съдействие е оказано от адв. Кадин по отношение на жалбоподателя – неин баща на основание чл.38 ал.1 т.3 от Закона за адвокатурата и възнаграждение не е определено и заплатено.

На основание чл.38 ал.2 от Закона за адвокатурата, в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по [чл. 36, ал. 2](#) и осъжда другата страна да го заплати. Предвид това и на основание чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, следва да бъде присъдено в полза на адв. Д. Кадин адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 61 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Б. Д. Кадин с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], ж.к „М. 4“, [жилищен адрес] Решение № 2153-21-342/13.11.2019 г., издадено от директора на ТП на НОИ-С. град, както и Разпореждане № [ЕГН]/73/27.09.2019 г., издадено от длъжностно лице по ПО в ТП на НОИ-С. град, с което е отказано отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на Б. Д. Кадин.

ВРЪЩА преписката на компетентния административен орган в ТП на НОИ –

С. - град за ново произнасяне по заявлението на Б. Д. Кадин с вх.№ 2113-21-7146/30.08.2019 г., при съобразяване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА ТП на НОИ-С. град да заплати на адвокат Д. Б. Кадин сумата от 500 лв. /петстотин/, представляваща адвокатско възнаграждение за осъщественото в производството процесуално представителство.

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от съобщението пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: